

Ayaz

Işın Beril Tetik

GİRİŞ

Kelebekler

Sessizlik vardı önce. Dingin, hatta kucaklayıcı. Sonra, yavaş yavaş rüzgârın sesi geldi kulağına; bir sırrı fısıldar gibi yumuşacık ve gizemliydi. Vücudu bu gizemin içinde sanki ağırlığını kaybetmiş, süzülerek uzaklaşan bir kuş tüyü kadar hafiflemişti.

Uçuyordu...

İçini olağanüstü bir mutluluk doldurdu. Kalbi heyecanla çarparken, belki de doğduğundan beri ilk defa tüm uzuvları ve organlarıyla, kendi bedeninin gerçekten farkına vardı. Hızla akan kanının ahenkli uğultusunu işitti. Ve teninin nefes alışını... Bedenine sığınmış ruhunun o muazzam ışığında yıkandı. Sıcacık, sarılıp sarmalandı. Duyduğu coşkuyla göz pınarından bir damla yaş süzülürken, bu mucizenin güzelliğiyle büyülenmiş, âdeta sarhoş olmuştu.

Ama üstüne sinen bu eşi benzeri görülmemiş mutluluk fazla uzun sürmeyecekti.

Genç kadının zihnini örten sis perdesi vücudundaki hissizlikle birlikte ağır ağır üzerinden sıyrılırken, gerçek, ruhunu amansızca kavrayıp onu daldığı huzurlu hayalden kopararak bulunduğu âna hızla geri fırlatmıştı.

Birbirine yapışmış kirpiklerini neredeyse kopararak gözlerini iyice açtığı anda, kalbi göğüs kafesinde çırpınıyor, kilometrelerce koşmuşçasına nefesi tıkanıyordu. Burnundan soluklanarak nefesini yavaşlatmaya, yutkunmaya çalıştı. Boğazında bir alev topu vardı sanki. Genzini cayır cayır yakıyor, yutkundukça kupkuru dili damağını örseliyordu.

Rüzgârın hafif uğultusu bir kez daha üfledi kulağına. Kökleri ağrıyan dişleri garip bir tınıyla takırdamaya başladı;

tenini yalayan ürpertilerle çıplaklığını fark etti. Soğuk, buz gibi bir zeminin üzerinde, anadan doğmadı!

Utanch ve örtünme hissiyle kalkmaya yeltendi, kalkamadı. İnledi, tekrar denedi. Eğildi, büküldü, çırpındı; ancak bir şeyler doğrulmasını engelliyordu.

Bağlar... Bağlıydı!

Korku bütün yoğunluğuyla üstüne çullanırken, ağzından kurtulan çığlık kısık, hatta neredeyse sessizdi. Genç kadın neden bu durumda olduğunu anlayamıyor, yattığı yerde can havliyle kıvranmaya devam ediyordu.

Vücudunu sabitleyen bağlar karşı koydukça daha da panikledi. Canının acısına aldırmandan sonuna kadar zorlandı. Ancak bütün gayretine rağmen kurtulmak için ümidi gittikçe azalıyor, acısı artıyordu.

Bir süre sonra debelenmekten yorgun düştü. Kendine bile anlamsız gelen birtakım sesler çıkararak yavaş yavaş duruldu. Gözlerini kapadı, *bu bir kâbus olmalı*, diye düşündü. Az sonra yatağında, sabah güneşinin fildişi renkli duvarlara vurduğu odasında uyanacaktı.

Öylece bekledi. Bekledi...

Zaman akıp gidiyor, ancak ne rüzgârın belli belirsiz uğultusu ne de bedeninde dolaşan hastalıklı ürpertiler kayboluyordu. Kendi odasında uyanmak şöyle dursun, geçen her saniyeyle birlikte, genç kadın içine düştüğü bu kâbusa biraz daha ayılıyordu.

Zihni gittikçe berraklaştı, duyuları iyiden iyiye keskinleşti. Uğursuz bir kavrayışla, rüya görmediğinin, aksine artık tamamen uyanık olduğunun farkına vardı.

Kalbi güçlü bir vuruşla göğüs kafesine çarptı. Bu öyle güçlü bir vuruştur ki sesini işittiğine yemin edebilirdi.

Çılgın gibi atan nabzını yavaşlatmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Gözlerini yavaşça tekrar açtı ve bakışları netleşene kadar birkaç kez kırıştırdı. Loş, kirli sarı bir ışıkla aydınlatılmış, küf ve toz kokan bir yerdedi.

Başını tutan kayışı zorlayarak çevresini görmeye çalıştı. Ne var ki loş ışıpta gördüklerini tam olarak biçimlendirmekte zorlanıyordu. Kurumuş, pul pul olmuş dudaklarını yalayarak ıslattı. *Düşün*, dedi kendi kendine. *Burası neresi? Ne oldu da buraya geldin? Hatırlamaya çalış...*

Perşembe... Akşam uçağıyla iş görüşmesi için Bodrum'a uçacaktı. *Dur, dur... Ondan öncesi?* Onunla buluşacaktı! Bir kafeydi. Garip bir adı vardı kafenin. *Denizle ilgili bir şey... Denizanası? Değil... Hatırla! Hatırla! Denizyıldızı? Hayır... Ah evet, Denizatı!*

Hatırlamanın verdiği zafer hissiyle içini çekip biraz daha zorladı kendini.

Sonra? Sonra ne oldu?

Zihninde canlanan sahneler bölük pörçüktü.

Baştan başla...

Öğlendi telefon ettiğiinde. Akşamüstü kafede buluşmak için randevulaşmışlardı. Evden çıktığını ve otomobiline gittiğini hatırlıyordu. Aracı çalışmamıştı. Aküden olduğunu düşünmüş, ihmalkârlığından dolayı kendine kızmıştı. Geç kalmak istemiyordu. Onu o kadar nadir görüyordu ki...

Yetişememekten korktuğu için telaşa kapılmıştı. *Sonrası...* Caddeye çıkmıştı... Taksi! Evet, taksi tutmuştu. Şoför, ay suratlı, durmadan konuşan, tombul bir adamdı. Verdiği adresi bulabilmek için epeyce dolaştırdıktan sonra nihayetinde, daracık bir sokağın içinde, iki bina arasına gizlenmiş, dıştan harap görünen kafenin önünde durmuştu. Taksiden inerken, adam endişeli bir sesle ona adresin doğruluğundan emin olup olmadığını sormuştu. "Burası pek kafeye benzemiyor" demişti.

Evet, alışık olduğu buluşma yerlerinden değildi. Ancak adresten emindi. Ve on beş dakika gecikmişti.

Kafe...

Aceleyle kafeden içeri girdiğini anımsıyordu. Hafta içi olmasına rağmen kalabalıktı. Basık, kahve kokulu. Neredeyse klostrofobik.

Genç adamı bulmak için bakınmış, sonunda onu üçüncü katta, kuytu bir köşede bulmuştu. Her zamanki rahatlığıyla sandalyesine yayılmış, sakin bir ifadeyle telefonunu karıştırıyordu. Dingin görüntüsünün gizlediği sabırsızlığını gösteren tek şey, masanın altında bilinçsizce salladığı sağ bacağıydı.

Genç kadını gördüğüne sevinmiş miydi? Yüzünden anlamak zordu. Gerçekte ne hissettiğini, ne düşündüğünü iyi saklardı. Ne demişti?

“Gelmeyeceğini düşünüyordum, kalkmak üzereydim...”

Ama umursamaz tavrına rağmen, yine de beklemişti. Son zamanlarda aralarında bir şeyler değişmişti. Bunu konuşmasalar bile ikisi de durumun farkındaydı.

Sohbet ederken yemek yemişler, kahve içmişler ve eski iki dost kisvesi altında, ilişkilerinde neyin değiştiğini yoklayıp durmuşlardı.

Bir ara elini tutmuştu. Yanlışlıkla ya da bilerek; heyecanla bir şeyler anlatırken, o kocaman avcunun içine alıvermişti elini. *Ahh!* Midesindeki kelebekler... Hiç beklemiyordu bunu. Onu yıllardır tanıyordu ama ona karşı böyle şeyler hissedebileceği aklına gelmezdi. O gözle bakmamıştı. Yılın başındaki kokteylde karşılaşana kadar yalnızca bir aile dostuydu işte.

Vücudundaki ürpertiler şiddetlenince daldığı düşüncelerden sıyrılıp asıl hatırlaması gerekene odaklanmaya çalıştı.

Ne kadar kalmıştı orada? *Bir buçuk, bilemedin iki saat...* Keşmekeş hayatının içinde kısacık bir molaydı. Sonra kalkmışlardı. Adamı bırakmayı istemiyordu ama uçağa yetişmeliydi.

Dışarı çıkmışlar ve belirsiz bir gelecekte tekrar görüşmek üzere vedalaşmışlardı. Yoldan geçen taksiye el ettikten sonra, son bir kez dönüp kafenin önünde duran adama bakmıştı. Adamın gözlerindeki veda değil, vaatti. Dönüşünü

bekleyecekti. Öyle değilse bile öyle olmasını umut ediyordu.

Kendi kendine gülümsemiş ve taksiye binmişti. Biraz hüzünlü, biraz yorgun ama mutluydu.

Düşüncelerinin yine saçma sapan yerlere kaydığını fark ederek dişlerini sıktı.

Sonra! Sonra!

Hayal meyal evden içeri girişi geldi gözünün önüne. Bir an için tüm programını iptal edip kalmayı düşünmüş ama bundan hemen vazgeçmişti. Çok önceden planladığı görüşme önemliydi. Böyle bir fırsatı uzun süre yakalayamayabilirdi.

Seyahatinin önemini hatırlayınca, üstüne çöken tuhafliğe aldırmamaya karar vermiş, fikrini değiştirmekten korkarak, hazırladığı valizi odasından alıp oyalanmadan evden çıkmıştı. Yoldan çevirdiği başka bir taksiyle havalimanına doğru giderken, yardımcısına otomobiline baktırması için mesaj çekmişti. Taksinin içi sessizdi. Yeni gibi kokuyordu. Plastik ve benzin...

Adamı hatırla! O garip şoför... O yaptı!

Şoför, onu kafeye götüren çalçene amcanın ya da eve getiren muhalif delikanlının tersine sessizdi. Araca bindiğinden beri neredeyse çıtını dahi çıkarmamıştı. Otuz yaşlarında, ciddi tavırlı genç bir adamdı. Efemine denebilecek kadar narin yüz hatlarına ters düşen tuhaf bir sakalı vardı. Taksiyi sürerken hareketleri emir almış bir robot gibi sıralı, kesin ve sertti.

Hiç konuşmadığı gibi, radyoyu da açmamıştı. Söylediklerini anladığını gösteren tek şey, kasketinin gölgelediği yüzündeki anlaşılmasız ifadeyle başını hafifçe eğerek onaylamasıydı. Genç kadın onun garip olduğunu düşünse de üstünde fazla durmamıştı. Ters giden bir şeyler vardı ama kafası o kadar meşguldü ki tehdidi görememişti. İçinin sıkıntısını ve havalimanına doğru yol aldıkça artan isteksizliğini yorgunluğuna bağlamış, Bodrum'a varır varmaz iyi

bir uyku çekeceğine dair kendine söz verip ilgisini telefondaki mesajlara çevirmişti.

Boynunda hissettiği ani ısırık onu gafil avlamıştı. Karıncalanma ensesine ve yanağına doğru hızla yayılırken eli reflekse boynuna gitmiş, parmakları etine saplanmış ufak bir oka değdiğinde şaşkınlık dolu gözlerini kaldırıp şoföre bakmıştı. Genç adam elinde tabancaya benzer garip görünümlü bir alet tutuyordu. Adam istifini dahi bozmamıştı. Hedefi tuttuğunu anlayarak önüne dönmüş, sakin hareketlerle elindeki vites kutusuna bırakıp hiçbir şey olmamış gibi taksiyi sürmeye devam etmişti.

Genç kadın minik oku çekip çıkarmaya çalışmıştı. Ancak eli bu isteğini yerine getiremeden göğsünden aşağı kayarak koltuğun üstüne düşmüştü. Vücudu uyuşuyor, ağırlaşıyor, gevşiyordu. Şoföre seslenip neler olduğunu sormak istediye de konuşabilmek için yeterli gücü toplayamamıştı. Sonrasıyla bulamaktı.

Hatırladıklarının etkisiyle hafifçe inledi.

Tekerleğin yolda çıkardığı ritmik ses...

Padam... Padam... Padam...

Birbirine geçmiş ışıklar vardı. Köprü?

Rengârenk ışık huzmeleri, gözlerinin önünde dans ediyordu.

Bir ara yolda durmuşlardı. Tekerlek sesinin kısa bir süreliğine kesildiğini ve kapıların açılıp kapandığını anımsıyordu. Üstüne çullanan ağırlıkla mücadele ederek gözlerini açık tutmaya çalışırken, buğulu bakışları dikiz aynasından ona bakan gözlere takılmıştı. O gözler tanıdıktı. Bir yerde görmüştü sanki. Ama nerede? Hatırlayamıyordu!

Puslu zihninde düşünceler birbirine girerken, ona seslenmek, kim olduğunu sormak istemişti. Elini zar zor uzatmış, ancak içini kaldıran bir baş dönmesiyle tekrar koltuğa yığılıp kalmıştı. Gözlerinin ardındaki karanlık girdap onu gitgide içine çekiyordu. Gözkapakları iradesine karşı gelecek kapanırken, son kez bir şeyler mırıldanmıştı.

Sonrasındaysa yalnızca sesler vardı; tekerleklerin ritmine, açılan radyoda çalan berbat pop şarkısının sinir bozucu nakararı ve şarkıya eşlik eden şoförün neşeli ama detone sesi karışmıştı.

Kötü, kötü, kötüsün... Aşkım sen çok kötüsün...

Çok uykusu vardı. Şarkının zihninde yankılanan nakararıyla birlikte sesler giderek boğuklaşmış, bir süre sonra tamamen kaybolmuştu. Ardından sağır bir boşlukta bulmuştu kendini. Sanki ağırlıksız, karanlıkta öylece süzülüyordu.

Bir ara uyanır gibi olmuş ve şeyi görmüştü...

Şeyi...

O...

Gözleri dehşetle ardına kadar açıldı. Hatırlamıştı!

Hiç hatırlamamış olmayı arzulayarak, korkuyla çevresine bakındı. Gözlerini kırpıştırıp heyecanla bir şeyler mırıldandı.

“Demek uyandın. Belki böylesi daha iyi.”

Genç kadın, başını olabildiğince çevirerek, yanına yaklaşan karaltıyı görmeye çalıştı. Ses, tanıdık değildi. Öylesine kısık ve hafifti ki, kadın mı yoksa erkek mi olduğu anlaşılmıyordu. Konuşmaya çalıştı, ancak ağzından düzensiz, birbirine girmiş sözcükler dökülüyordu.

“Yok, yok! Kendini zorlama. Bunun yararı olmaz. Rahatlamaya çalış.”

Ses bir erkeğe aitti! Kibar, yumuşak bir sestti. Ancak, kadifeyle örtülmüş çelik gibi, tehlike içeriyordu.

Rahatlamak? Ne için rahatlamak?

Adam iyice yaklaştı ve tavandan sarkan bir ipi çekti. Floresanın parlak beyaz ışığında genç kadının gözleri acıyla zonkladı. Başını çevirerek ışıktan kaçınmak istedi ancak başını sabit tutan kayış gerilerek derisini sıyrınca kımıldayamadı. Sırtından boşanan soğuk terle birlikte bir an bayılacak gibi oldu. Nefesini tutarak bekledi.

Onun biraz daha yaklaştığını işitti; tüm vücudu gerildi. Tepesindeki ışığın engellendiğini hissederek, korka korka

yavaşça gözlerini çevirdi. Adamın neredeyse burnunun dibine kadar sokulduğunu görünce donup kaldı. Tuttuğu nefes, komik bir tıslamayla ağzından kurtulmuştu.

Genç kadına dikilmiş yemyeşil, cam gibi berrak gözler, ölü bir balığinki kadar duygusuzdu. Genç kadın bu gözleri daha önce gördüğüne emindi. Böyle bakmıyorlardı ama rengini ve parlaklığını anımsıyordu. Emin olabilmek için gözlerin sahibini görmeye çalıştı ama adam başıyla ışığın önünü kestiğinden yüz hatlarını tam olarak seçemedi. Gölgeler arasındaki belli belirsiz simayı zihnindeki herhangi bir resme oturtmaya uğraştı ama adam çoktan geri çekilmişti.

Önündeki engel kalkınca ışık tekrar gözünü almış ancak geçen seferki kadar acıtmamıştı. Etrafındakiler, banyodan yeni çıkan fotoğraf kâğıdındaki gibi gözlerinin önünde yavaş yavaş şekillenmeye başladığında, tepesine asılmış insan boyu aynayı fark etti. Aynada kendi aksini görerek şaşkınlık ve utançla inledi. Dört bir yanından zincirlerle tavandaki kaldıraçlara bağlanmış metal bir levhanın üstünde yatıyordu. Çırlıçıplak vücudu, deri kayışlarla, başından bileklerine kadar çeşitli yerlerinden bağlanarak sabitlenmişti. Bembeyaz, su dolu devasa bir küvetin biraz üstünde asılı duruyordu.

Bakışlarını telaşla aynadan çekip derisinin sıyrılmasına aldırmadan çevresindeki diğer eşyaları görmeye çalıştı. Ama buna hemen pişman oldu. Gerçek olduklarına inanmak istemedi.

Bunlar ne! Neredeyim ben?

Korku dolu bakışları karşı duvarın üzerinde, oraya buraya asılmış, adını dahi bilmediği korkunç görünüşlü keskin aletlerde ve bir köşeye yerleştirilmiş hayvan kesim çengelinde gezindikçe, duyduğu dehşet katmerleniyordu. Ağlamaklı bir hâlde, *bunlar bana olmuyor, buradaki ben değilim, bu yalnızca bir rüya*, diye içinden geçirse de, gördüğü her şeyin kesinlikle gerçek olduğunu acıyla kavıyordu.